
DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

P O D A G R A.

5
DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,

DE

P O D A G R A;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi Admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,

Et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

GULIELMUS JOANNES SHEA,
HIBERNUS.

AD DIEM 12 SEPTEMBRIS, HORA LOCOQUE SOLITIS.

EDINBURGI:
CUM PRIVILEGIO,
APUD ROBERTUM ALLAN,

M,DCC,XCVIII.

DISSERTATION MEDICA

IN ALIQUO RUMORE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

AMICIS OPTIMIS,

VIRO ADMODUM REVERENDO,

FRANCISCO MOYLAN,

EPISCOPO TITULARI CORCAGIENSI,

NECNON,

GEORGIO SHEA,

ARMIGERO;

GRATI ANIMI PIGNUS,

SUMMA CUM OBSERVANTIA,

HANC DISSERTATIONEM

DICAT

AUCTOR.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

PODAGRA.

G. J. SHEA, AUCTORE.

CULLENUS, inter nosologos præclarus, frequenti definitione podagram complectitur.

“ Morbus hæreditarius, oriens sine causa exter-
“ na evidente, sed præeunte plerumque ventriculi
“ affectione insolita; pyrexia; dolor ad articulum,
“ et plerumque pedis pollici, certe pedum et ma-
“ nuum juncturis, potissimum infestus; per inter-
“ valla revertens et sæpe cum ventriculi vel alia-
“ rum internarum partium, affectionibus alter-
“ nans.”

A

Hujus

Hujus morbi quatuor enumeratæ sunt, species, *regularis* scilicet, *atonica*, *retrograda* et *aberrans*. De morbo regulari primo differendum est, de aliis vero in ordine. Podagram regularem, verbis sequentibus, definivit CULLENUS.

“ Podagra regularis, cum inflammatione artuum satis vehementi, per aliquot dies persistente et paulatim cum tumore, pruritu et desquamatione partis, recedente.”

Morbus hic ægrum aliquando adortur, nullo symptomate præcedente, quod accessionem ejus prænunciat; ut plurimum vero accessionem ejus sequentia denotant symptomata. Pedum sudoris usitati desiccatio et eorundem insolitum frigus, in extremitatibus inferioribus torporis sensus, crurumque spasmi vehementes. Dum extremitates has subeunt mutationes, per dies ante paroxysmum aliquos, arthriticus, dyspepsia, anorexia, aliisque ventriculi se male habentis signis, corripitur.

SYDENHAMO vero teste, pridie paroxysmi appetitus voracior fit, non tamen naturalis. Ab eodem auctore, qui per multos annos Podagricus fuit, certiores

tiores facti fumus, hunc morbum ut plurimum Januario exeunte aut incipiente Februario, grassari : Et hoc observatione quotidiana coufirmatur.

Æger circiter horam secundam vel tertiam post mediam noctem è somno, dolore pedis pollicem occupante, excitatur.

Dolor hicce, quem, qui eum perpeffi sunt tensioni violentæ, ligamentorum dilacerationi vel morfui canis rodentis compararunt, femper fere cum rigore, aliisque pyrexix signis ftipatus est ; nec nisi post intervallum viginti quatuor horarum ægroti cruciatus minuitur. Tunc remiffio quædam doloris, leni sudore comitante, quiete optata ægrum parumper frui, patitur. Evigilans, dolorem multum imminutum, partemque affectam tumore occupatam cernit. Tumor hicce, partisque inflammatio post paucos dies recedunt, pruritum vix tolerabilem, præcipue inter digitos, ubi desquamatio fit, relinquens.

Per paucos dies, paroxysmus, eandem circiter horam, iisdem comitantibus symptomatis vi tamen minutis reverti solet, tuncque discedit, non

nisi post longum forsan intervallum rediturus. Postea frequentiores deveniunt accessiones, et paroxysmi diuturniores, adeo ut non nisi per æstatis tres menses prorsus absint.

Iterato morbo articuli debiles et rigidi et tandem prorsus immobiles fiunt, in iisque deponuntur concretiones primo fluidæ, dein friabiles, terrenæ; in acidis ex toto dissolubiles. Ut in morbis chronicis plurimis, sic in hoc, de quo agitur animus afficitur, adeo asper et iracundus devenit æger, ut Sydenhami verbis, haud rectius Podagræ quàm iracundiæ paroxysmus dici possit—addi oportet, eos, qui hoc morbo diu vexati sunt, morbis nephriticis obnoxios fieri.

Jamque Podagræ regularis historiâ accuratissimè quam potui, expositâ, de proxima in ordine varietate dicere pergam.

ATONICA.

DEFINITIO—" Podagra cum ventriculi vel alius
" partis internæ atonia, et vel sine expectata aut
" solita artium inflammatione, vel cum doloribus
" artuum lenibus tantum et fugacibus et cum dys-
" pepsia vel aliis atoniæ symptomatis, subito sæpe
" alternantibus."

In hac varietate affectiones articulorum inflammatoriæ defunt; et symptomata eam constituentia aliquando in ventriculum incidunt, quorum præcipua sunt nausea, vomitus, ructus, sicut ex materie in ventriculo putrescente, nati, dolores in regione ventriculi, appetitus penitus amissus. His addamus spasmos varias corporis partes affligentes, qui sæpius flatûs è ventriculo eruptione tolluntur. Alvus modo astricta, modo soluta torminibus afficitur. Hæc signa, hypochondriasis symptomata ut plurimum comites habent.

Si vero viscera thoracica Podagrâ atonicâ affici-
antur

antur symptomata variantur cum organo affecto. Si enim cor laborat, hujus visceris motus vehemens, palpitation, et syncope sese ostendunt. Si vero pulmones, asthma et dyspnæa occurrunt— Si demum in caput incidat morbus, dolor, vertigo, tinnitus aurium, aliaque apoplexiæ signa tandemque apoplexia ipsa occurrit.

Hisque de Podagra atonica dictis, jam de alia varietate scilicet retrograda differendum.

RETROGRADA.

DEFINITIO—“Podagra cum inflammatione artuum subito recedente et ventriculi vel alius partis internæ atonia mox infecuta.”

In hac specie inflammationis dolores articulos corripientes, nec tam graves sunt nec tamdiu durant ac in regulari; sed subito evanescunt et in partem aliquam internam incidunt—Si ventriculus sit affectus, anxietas, nausea, vomitus et dolores vehementes sicuti in visceris hujus inflammatione occurrunt.

Cor.

Cor, pulmones vel caput haud rarò aggreditur et palpitatio, syncope, asthma, vel apoplexia sedem morbi indicabunt.

ABERRANS.

DEFINITIO—"Podagra cum partis internæ inflammatione vel non prægressa vel prægressa, et subito recedente, inflammatione artuum."

Hæc a Podagra retrograda haud multum differt, tamque rarò occurrit, ut CULLENUS ipse, se nunquam hujus speciei casum ullum vidisse, fateatur. Quodcunque vero viscus attingat, symptomatis fere iisdem quibus inflammationes visceris ejusdem, designatur; ab aliquibus auctoribus, nescio, autem, an verè, asseritur pulmones præter alia viscera huic proclives esse.

DIAG.

DIAGNOSIS.

Si Rheumatismum solum excipias, ab omnibus aliis morbis facillimè dignosci potest podagra. Nec intereum et podagram quidem difficilis est diagnosi. Podagra raro homines ante trigésimum quintum vel quadragesimum ætatis annum adoritur, eosque sedentarios et mares: Rheumatismus vero juniores, laboriosos et fæminas—Insuper artus minores articulos nempe membrorum, vix vero majores invadit podagra. Rheumatismus autem artus majores, genu et cubitum, musculosque etiam, afficere, pluribusque in locis eodem tempore adesse solet. Rheumatismus a causa evidente, scilicet, frigoris applicatione oritur, nec hæreditarius est. Podagra è contra sine ulla causa evidente oritur et manifestè hæreditaria est. Inter hos morbos dijudicare possumus, si in mentibus teneamus, in podagra ventriculi affectiones aliquas, varia nempe dyspepsiæ symptomata paroxysmum præcedere, nil ve-

rò tale in rheumatismo observari posse. Ex dictis podagræ regularis diagnosin non difficilem esse apparet. At vero non tam facilè dignoscitur irregularis. Ad symptomata præcedentia, necnon ad ea quæ in utriusque speciei historia tradita sunt, et ad corporis statum qui homines huic morbo proclives reddit, attentio nostra dirigenda est, si opinionem verisimilem hac de re formare vellemus.

CAUSAE REMOTAE,

Hujus morbi vel sunt predisponentes, vel occasionales, ad podagram predispositi robusto corporis habitu, capite amplo præditi sunt, cutemque rete mucoso densiori, crassamque superficiem efficiente indutam habent. Experimentiâ quotidianâ constat virilem sexum præcipue invadere hunc morbum, muliebrem rarissime, hujus tamen exempla non defunt, et plerumque mulieres robusto corpore et temperie firma adoritur. Labes hæreditaria inter causas

podagræ usitatissimas est habenda. De hoc omnes ferè consentiunt auctores.

Hoffmannus ait “ De speciebus arthriticis res quoque indubitatae veritatis est, eas à parentibus in liberos migrare.”—Absente vero ipsa labe hæreditaria proclivitas in hunc morbum inducitur, lautis epulis, vino, venerique plus æquo indulgendo.

Causæ podagræ excitantes a Cullenò, in duas classes distinguuntur, primò, omnia quæ statum plethoricum corporis inducunt, secundò, ea quæ in hoc statu debilitatem inferunt.

Inter primas enumeranda sunt, vita otiosa et sedentaria, cibi animalis larga copia, cum liquoribus fermentatis nimis liberaliter adhibitis. Inter secundi generis causas habenda est venus immodica, at præcipuè intemperata, corpore nondum adulto, nec vigente et maturo. Ejusdem generis sunt, lucubrationes justo longius provectæ, evacuationes solitæ suppressæ, vel plus æquè auctæ, laboris usitati cessatio, a victu lauto et pleno ad tenuem et parcum mutatio subita, acidorum aciesque materiei

teriei usus frequentior. Inter causas quæ debilitatem inferendo, paroxysmum inducunt, frigoris applicatio ad extremitates enumerari solet: animique affectus quidam vehementes, qui deprimentes solitò vocantur, inter has jure recensendi sunt. Idemque effectus, Hoffmanno Judice, iræ tribuendus est.

PROGNOSIS.

Cum morbus hicce, tantum leniri potest, neque valetudo perfectè sana recipi queat, infausta est prognosis generalis. In junioribus, quibus paroxysmi nec plures, nec severi fuerunt, vitamque regularem degentibus, nec morbum a vitio parentum trahentibus, si non sanandi, saltem levandi aliquid spei est, præcipuè si extremitates solas teneat. Si vero morbus per annos multos infestus, locum mutet et ab extremitatibus ad caput, ventriculum, aliave ad viscera interna transvolet, de salutis restitutione penitus ferè desperandum est.

RATIO MEDENDI.

Nunc ad partem, in re proposita maximi momenti devenimus, scilicet, quomodo morbo occurrendum est, et qualia sint remedia applicanda. Consilia medendi, ut a Culleno cel. proposita, sunt.

I. In paroxysmorum intervallis eorum reditui obviam ire.

II. Paroxysmo præsentē, violentiam ejus minuire et breviorē reddere.

Primum absolvitur exercitatione et abstinentia. Satis constat nihil plus valere ad hunc morbum arcendum quam exercitatio idonea, quippe quæ vires ventriculi et canalī alimentariī roboret, cibi digestionem adjuvet, et secretionēs omnes promovet. Exercitatio vero moderata et constans, quin etiam ad ægri vires et ætatem, ut et ad morbi statum accommodata esse debet.

Omnibus

Omnibus exercitationis speciebus ambulatio sub aëre, si modo æger juvenis, viribusque integer sit anteponenda est. Equitatio, vel in Rheda gestatio, quamquam haudquaquam æquè proficit, a senibus et debilioribus est adhibenda.

Abſtinentia.—Aegro regulas hùc ſpectantes quam ſupra relatas, obſervare, ſuadere medenti multo difficiliùs erit, quoni am luxuriis, quibus indulgere conuetus erat, abſtinere, magna animi fortitudo poſtulat. Hac de re, Sydenhami monita audias :
“ Primùm itaque ea in cibo et potu mediocritas eſt
“ obſervanda ut neque plus alimenti ingeratur quam
“ ventriculus concoquere valeat et proinde morbo
“ fomes ſubminiſtretur, neque é contra nimia ab-
“ ſtinentia partes ea proportionẽ defraudentur,
“ qua earundem robur et vigor debuerat ſuſtine-
“ ri, unde etiam magis debilitentur.” Sed nos tamen in hac re, ægri ætate, viribus, et dieta, cui antea conſuetus eſt, ut et morbi ſtatu, dirigi oportet. Si æger ſit juvenis plethoricique corporis habitûs, carne liquoribusque fermentatis abſtinendum eſt. Hoc in caſu, cibus idoneus eſt lac,
medium

medium quasi gradum carnes inter et cibum vegetabilem tenens. Semina farinacea, probè vero ante usum fermentata, talibus ægrotis cibus saluberrimus est, et potus aqua fontana. Si verò proveciore ætate viribusque fractus sit et indulgentiæ assuetus, regimen nimis parcum, multum noceret. His igitur vinum atque carnem impunè fumere licet.—In auctoribus non desunt exempla quæ exercitationis et abstinentiæ efficaciam demonstrant, vir cel. Van Swieten, exemplum sequens memorat.

“ A fide dignissimis hominibus accepi, pingui
 “ sacerdotio fruentem virum et veteranum jam
 “ podagricum, a piratio captum, per biennium in
 “ triremibus barbarorum remigâsse, hoc effectū ut
 “ postea a captivitate redemptus, nimia et molesta
 “ obesitate liberatus, nec unquam postea podagrâ
 “ correptus fuerit, licet plures annos supervixerit.”

AMARA.—Varia hujus generis medicamenta ab auctoribus enumerata sunt, inter ea quæ podagræ paroxysmum arcent. Inter hæc, præcipuum tenuit locum, pulvis PORTLANDICUS, ut vulgò vocabatur.

tur. Jam vero clarè constat, hunc et alia ejusdem generis remedia, quamvis articulorum affectione ægrum liberaverint, attamen asthmatis, apoplexiæ, aliisque podagræ atonicæ signis obnoxium reddidisse.

ALKALI.—Hoc variis sub formis, ut alkali fixo mitiori et caustico, sapone et aqua alkalina aërata sæpe exhibitum, viarum primarum aciditatem corrigendo multum profuisse videtur. Ab usu vero aquæ alk. aeratæ majora forsân a podagricis beneficia accepta sunt.

Nunc de remediis inter paroxysmum adhibendis dicendum est, et primò omnes tum corporis tum animi irrationes evitandæ sunt. Ubi ager juvenis et plethoricus est, sanguis è brachio detrahendus est. Sanguinis missio utpote debilitatem, ideoque irritabilitatem inducens, cautè admodum repetenda est. Hujus generis evacuationes topicæ, videlicet, hirudinibus partibus affectis applicatis, non tanto periculo adhiberi possunt, et sæpius ad reddendum paroxysmum breviorum et minùs vehementem multum valent.

Dum

Dum hirudines sanguinem exfugunt, ne pars aëri frigido nuda objicietur, cavere oportet.

Medicamenta laxantia et clysmata alvum ducentia, ut irritationes causam haud parvam dirimentes, utilissima sunt.

Laudantur applicationes variæ externæ stimulantæ, ad has vero non nisi cum periculo inflammationis ab extremitatibus ad partes vitales retrocedendi, confugere possumus. Pars autem dolens, eam mollem et calidam fervandi causâ, pannis laneis tegatur.

OPIUM.—Medicamentum hocce cum tam multum ad dolorem leniendum valeat, non mirum est, quod tantoperè in hoc morbo adhibitum sit; at vero cautè exhibendum est, nec unquam si multum æger febricitet, aut sit ad caput determinatio, his autem signis sublatis, tuto et etiam haud parvo commodo adhiberi potest, cum dolores sopiendo, pervigilium præcavendo, sudoremque leniter eliciendo, multum ad paroxysmi durationem et violentiam minuendam conducatur.

Emetica,

Emetica, quamvis sæpe utilia spasmus solvendo et ventriculum a fordibus liberando, attamen cum periculo ventriculum debilitandi haud carent, parca manu adhibenda sunt.

Paroxyfmo decedente, corporis vires morbo exhaustæ, tonicis ut cortice Peruviano, et ferri preparatis, diæta modica et nutriente, cum exercitatione leni quotidiana refici debent.

Nunc restat ut de hujus morbi remediis, cum sese sub formis irregularibus ostendat quam brevissimè differemus.

In podagra atonica, si quod sæpiùs accidit, in ventriculum incidat, stimulantia et tonica largis dosibus ingerendo morbo occurrendum est: horum præcipua sunt, vinum generosum ut Maderiense, spiritus stillatitii, absque vero (ne in ventriculo acer gignetur) sacchari vel acidorum admistione, si sub formâ aquæ cardiacæ sumantur; Aether, alkali volatile, aromatica, et opium imprimis, maximè profunt. Hac in podagræ specie ægrum victu pleno uti oportet; calor externus etiam multum juvat.

Cum pulmones afficiuntur, medicamenta antispasmodica, imprimis opium et æther, cum vesicatoriis dorso vel pectori applicatis utilia sunt.

Podagrâ retrogradâ partes externâs relinquente, et ventriculum vel intestina vexante, stimulantia validissima, ut supra in atonica exhaustiunda sunt. Si caput vertigine, delirio et Apoplexiæ signis adoriatur, tantum imminet periculum, vix ut restat, spes ulla salutis. Hoc in casu capiti applicentur emplastra vesicatoria: interim vesicatoriis vel rubefacientibus extremitatibus impositis, ad eas morbum reducere conamur.

Podagra aberrans rarò occurrit nec facile ab inflammationibus idiopathicis facilè distinguitur, neque hoc gravis momenti est, cum eadem prorsus remedia ac in inflammationibus idiopathicis, in hac utilia sunt.

F I N I S.